

Sluttreplikk

av Leif Petter Olaussen

Endelig vedgår Høigård indirekte at hun ikke har data om endringer i folks oppfatninger av graffiti fra 1980- og utover 1990-tallet selv om hun hevder at folks oppfatninger endret seg. Data mangler fordi forholdene ikke lå til rette for å skaffe slike data før litt inn i 1990-tallet, skriver hun. Først da fantes det angivelig et ”språk” blant folk som kunne gjort det mulig å undersøke folks oppfatninger av graffiti. I lys av denne innrømmelsen bør Høigård etter min oppfatning være langt mer forsiktig med å påstå at folks oppfatninger endret seg.

Høigård mener at situasjonen på 1980-tallet var preget av ”graffitiens meningstomhet for andre enn malerne selv”. Dette minner sterkt om at Høigård faktisk forestiller seg folks bevissthet som ”blanke ark”, tom, på 1980-tallet. Men så kommer det en mektig gruppe: ”...politi, politikere, sporveiledelse og nyhetsjournalister som hadde hegemoni over massemedia og meningsproduksjon (...) som var i stand til å gi graffiti en helt ny mening som alvorlig kriminalitet”. Dette minner sterkt om en antakelse om at mektige ubemerket kan skrive sine meninger inn på folks ”blanke ark”, slik at folk tror at det er deres egne meninger.

For å kunne godta dette som rimelige antakelser, må man legge til grunn at folk som så en del av de ”hundretu-

senvis av tags på hovedstadens vegger” som malerne i følge Høigård begeistret hadde malt på slutten av 1980-tallet, var ute av stand til å gjøre seg opp en mening om det de så, ut fra estetiske og moralske standarder, alene eller i samtaler menn og kvinner imellom. Bare under denne forutsetning kan man anta at folk var preget av ”meningstomhet” om skriblerier og tilgrising med maling på vegger og andre flater i byrommet før Aftenposten begynte å skrive om graffiti. – Det er neppe mange innen dagens samfunnsfag som tror på et slikt premiss fordi det virker urimelig og lite troverdig, og det samme kan sies om påstanden om makthaveres preging av folks meninger om konkrete og lettfattelige ting. Derfor har Høigård fortsatt ingen referanser til annen forskning som støtter det hun hevder.

Til slutt: I mitt første innlegg finnes det ingen anmodning til Høigård om at hun bør tilkjenne sitt syn på passende straff for graffiti, selv om hun hevder det, og det er synd at hun skjuler premisser for konklusjonen om at min debattform ikke er høvisk nok. Det er vel i alle fall uhøvisk?

Med denne sluttreplikken avsluttes debatten (red.).